

Arrest

nr. 255 140 van 27 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BEERDEN
Bampslaan 19
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2020 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BEERDEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers werden in 2006 toegelaten tot een verblijf in België.

1.2. Op 15 september 2011 werden verzoekers in het bevolkingsregister afgeschreven naar het buitenland.

1.3. Eerste verzoeker werd op 24 september 2012 terug in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze werd eenmalig verlengd, tot 21 juni 2014. Voor tweede verzoekster werd op 30 mei 2013 beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op ongekennde datum keerden verzoekers terug naar Turkije.

1.5. In 2018 kwam eerste verzoeker opnieuw toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D als bedienaar van een erkende eredienst en werd hij in het bezit gesteld van een A-kaart waarvan de geldigheid op 5 december 2020 verstreek.

1.6. Eerste verzoeker diende op 22 oktober 2020 een aanvraag in tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur (meer dan 90 dagen) met gecombineerde vergunning (verlenging).

1.7. Het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse Overheid verklaarde de aanvraag op 22 oktober 2020 ontvankelijk.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: gemachtigde van de staatssecretaris) verzocht de diensten van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) om een advies om de aanvraag van een gecombineerde vergunning te kunnen beoordelen.

1.9. In zijn veiligheidsanalyse van 27 november 2020 is de VSSE van oordeel dat eerste verzoeker als propagandist dient te worden aanzien wegens zijn positie van autoriteit en referentie binnen de lokale gemeenschap als *Diyanet*-imam, die homofobie in ons land legitimeert en aanzet tot discriminatie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48) waarbij de (verlenging van de) gecombineerde vergunning werd geweigerd. Eerste verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden beslissing.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 januari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van eerste verzoeker. Op 28 januari 2021 trof deze een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}) ten aanzien van tweede verzoekster, die op ongekennde datum opnieuw was toegelaten tot verblijf in functie van eerste verzoeker. Deze beslissingen werden op 4 februari 2021 aan verzoekers ter kennis gebracht en aangevochten middels het beroep, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het rolnummer RvV 258 013. Bij arrestnr. 255 141 van 27 mei 2021 werd dit beroep verworpen.

1.12. De termijn voor tenuitvoerlegging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 6 april 2021. De Turkse vertegenwoordiging in België bevestigde op 22 april 2021 aan de verwerende partij dat eerste verzoeker op 5 april 2021 het Belgische grondgebied heeft verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Dit wetsartikel bevat een aantal zogeheten primaire ontvankelijkheidsvoorwaarden waaraan voldaan moet zijn om op ontvankelijke wijze een beroep aanhangig te maken bij de Raad. De eis te beschikken over de vereiste hoedanigheid en over het rechtens vereiste belang om het beroep tot nietigverklaring in te stellen, zijn bestanddelen van primaire ontvankelijkheid van het beroep die, desgevallend ambtshalve, in acht moeten worden genomen (cf. RvS 9 oktober 2020, nr. 248.539). Wanneer er twijfel rijst over de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang, is het onontbeerlijk ambtshalve te onderzoeken of de verzoekende partij desgevallend doet blijken van de vereiste hoedanigheid en van het vereiste belang alvorens te kunnen overgaan tot het onderzoek van de gegrondheid van het beroep wat deze verzoekende partij betreft (*Ibid.*). Het blijft aan de Raad toekomen om de ontvankelijkheid van het beroep te onderzoeken en,

aangezien de ontvankelijkheid de openbare orde raakt, desgevallend ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op te werpen (RvS 26 mei 2008, nr. 183.352).

2.1. Aangaande de hoedanigheid van de tweede verzoekende partij

2.1.1. Het begrip 'hoedanigheid' heeft betrekking op de band tussen de procespartij en de handeling die zij voor de administratieve rechter aanvecht (S. LUST, *"Tussen objectief en subjectief beroep: belang en hoedanigheid in de procedure voor de Raad van State"*, in XXIXste postuniversitaire cyclus Willy Delva 2002-2003 (ed.), Antwerpen, Kluwer, 2004, 628; 631; RvS 29 december 2020, nr. 249.359).

2.1.2. De Raad stelt vast dat onderhavig beroep niet enkel werd ingesteld door eerste verzoeker, die als *"aangestelde bedienaar van eredienst"* werd vermeld op de 'aanvraag tot toelating tot arbeid' van 22 oktober 2020 en die tevens adressaat is van de thans bestreden weigeringsbeslissing (bijlage 48), maar tevens door mevrouw S. S., de echtgenote van eerste verzoeker. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover het door tweede verzoekster werd ingeleid omdat zij niet over de vereiste hoedanigheid (d.i. procesbevoegdheid / proces-kwaliteit) beschikt.

2.1.3. Ter terechtzitting kregen de partijen de mogelijkheid om standpunt in te nemen betreffende de opgeworpen exceptie.

2.1.4. De aanwezige raadsman van verzoekers is van oordeel dat de echtgenote middels gezinshereniging in het dossier is beland en dat er op het ogenblik van de thans bestreden beslissing nog geen beslissing was genomen over de echtgenote, maar dat zij uiteindelijk ook een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen.

2.1.5. De raadsman vermeldt ook de briefwisseling die hij met de griffie van de Raad uitwisselde betreffende de regularisatie van het verzoekschrift, waarbij hij de aandacht vestigde op de vermelding van de naam van de echtgenote van verzoeker (tweede verzoekster) op de begeleidende brief die door de gemachtigde van de staatssecretaris bij de bestreden beslissing werd gevoegd. De raadsman stipt aan dat de zaak in hoofde van beide verzoekers op de rol werd gezet.

Op grond van deze elementen is de raadsman van oordeel dat de tweede verzoekende partij wel de vereiste hoedanigheid heeft.

De raadsvrouw van de verwerende partij van haar kant is van oordeel dat de tweede verzoekende partij de vereiste hoedanigheid ontbeert.

2.1.6. De Raad meent uit de argumenten van de raadsman van verzoekers te kunnen afleiden dat de bestreden beslissing voor de tweede verzoekende partij onrechtstreeks bepaalde gevolgen heeft doen ontstaan.

Deze gevolgen volstaan evenwel niet om aan te tonen dat er in haren hoofde een voldoende rechtstreekse band bestaat met de thans bestreden beslissing, die enkel jegens haar echtgenoot (eerste verzoeker) werd genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 4 februari 2021 aan tweede verzoekster werd betekend, vloeit voort uit de beslissing tot beëindiging van het verblijf die in haren hoofde werd genomen (bijlage 14^{quater}) en is dus geen rechtstreeks gevolg van onderhavige beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48). Het gegeven dat de verwerende partij nog geen beslissing tot beëindiging van het verblijf, alsook nog geen bevel om het grondgebied te verlaten had getroffen ten opzichte van de tweede verzoekende partij op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing getroffen werd, maakt niet dat ze over de vereiste hoedanigheid beschikt om deze beslissing aan te vechten.

Het loutere gegeven dat bij de rolstelling, mede ingevolge de briefwisseling tussen de raadsman en de griffie van de Raad, zowel verzoeker als zijn echtgenote als verzoekende partij werden vermeld, betekent niet automatisch dat het beroep aan alle primaire ontvankelijkheidsvereisten voldoet. De rolstelling geschiedt op basis van de gegevens van en de bijlagen bij het verzoekschrift (artikel 39/69, §1, van de vreemdelingenwet).

Aangezien tweede verzoekster niet de aanvraagster is van de (verlenging van de) gecombineerde vergunning en zij evenmin rechtstreeks geadresseerde is van de bestreden weigeringsbeslissing, beschikt zij niet over de vereiste hoedanigheid om op ontvankelijke wijze op te komen tegen de thans bestreden weigeringsbeslissing (bijlage 48) (cf. RvS 24 januari 2008, nr. 178.897). Het loutere gegeven dat haar

naam vermeld werd op de begeleidende brief bij de beslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen, is niet van aard dat hierover anders zou moeten worden geoordeeld.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het door tweede verzoekster werd ingesteld.

2.2. Aangaande het (actueel) belang van de eerste verzoekende partij

2.2.1. Overeenkomstig het hierboven geciteerde artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p. 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Blijkens de rechtspraak van de Raad van State beschikt een verzoekende partij over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: vooreerst dient zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden; voorts moet de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook (RvS 15 januari 2019, nr. 243.406 (AV)).

Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en moet behouden blijven tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert dat meer moet zijn dan de genoegdoening, verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 13 januari 2004, nr. 127.068). De finaliteit van het vernietigingscontentieux bestaat erin onwettige rechtshandelingen met terugwerkende kracht uit de rechtsorde te bannen. Het ingeroepen belang dient in relatie tot die finaliteit te staan (RvS 30 december 2014, nr. 229.716).

2.2.2. De raadsman van verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat verzoeker op 5 april 2021 "*tegen heug en meug*" gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2021, dat hem op 4 februari 2021 ter kennis werd gebracht. Hij specificeert dat verzoeker en zijn echtgenote per auto vertrokken zijn naar Turkije. Er worden ter terechtzitting stukken neergelegd ter confirmatie van dit vertrek.

2.2.3. Ambtshalve vraagt de Raad aan de raadsman van de verzoeker om diens belang te actualiseren, gelet op de (vrijwillige) terugkeer van zijn cliënt naar zijn land van herkomst. De Raad stipt hierbij aan dat het voorwerp van het beroep de weigering betreft van de aanvraag voor een (verlenging van een) toelating tot arbeid / gecombineerde vergunning, die op 22 oktober 2020 in België werd ingediend. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48) hem een materieel voordeel kan opleveren, ondanks het feit dat hij met zijn echtgenote terugkeerde naar Turkije.

2.2.4. Wanneer een verzoeker geconfronteerd wordt met een exceptie van gebrek aan belang, komt het hem toe om daartegenover klaar en duidelijk standpunt te kiezen. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij het belang, dat hij met zijn vordering wil gediend zien, zo nauwkeurig en volledig mogelijk omschrijven en het actuele karakter ervan aantonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810; *cf.* RvS 21 december 2006, nr. 166.230).

2.2.5. De raadsman van verzoeker stelt ter terechtzitting vooreerst dat het belang van zijn cliënt "*moreel en principieel*" van aard is. Volgens de raadsman bekleedt zijn cliënt een semi-diplomatieke positie, heeft hij het statuut van imam en was hij een vertegenwoordiger van *Diyanet* in België, waardoor hij een zeker aanzien geniet en een bepaalde fierheid heeft. In de bestreden beslissing wordt hij echter beschuldigd van het aanzetten tot haat waarna in de pers een proces werd gevoerd, dat zelfs consequenties had voor de erkenning van zijn moskee, zo vervolgt de raadsman, zonder dat zijn cliënt zelf weerwoord heeft kunnen bieden of een persoonlijke uitleg heeft kunnen verschaffen.

Daarnaast stipt de raadsman aan dat de zaak betrekking heeft op “een zeer fundamenteel grondrechtendebat”, met name over de godsdienstvrijheid en over de vrijheid van meningsuiting. De exceptie van niet-ontvankelijkheid druist volgens de raadsman in tegen de beginselen van de rechtsstaat omdat hij zijn argumenten niet kan doen gelden betreffende deze fundamentele rechten en de Raad zich hierover niet zou uitspreken.

Het onredelijke tijdsverloop tussen de bestreden beslissing en de vaststelling van onderhavige zaak voor de Raad zorgen er volgens hem voor dat geen verdere verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Vervolgens stelt de raadsman dat er geen sprake zou zijn van een vrijwillig vertrek, maar dat er tot vier maal toe gesprekken zijn geweest in zijn kantoor met de verantwoordelijken van SEFOR (bureau van de DVZ dat bijstand levert bij terugkeer) en dat ook *Diyanet* ten aanzien van verzoeker zijn standpunt heeft benadrukt dat de wetgeving in het gastland moet worden nageleefd, waardoor er een zekere druk ontstond op verzoeker, die zijn vertrek heeft bespoedigd.

Ten slotte wijst de raadsman erop dat zijn cliënt familie heeft in België, met name diens kinderen en kleinkinderen en dat de bestreden beslissing problemen zou kunnen opleveren om in de toekomst een visum te bekomen, waardoor hij een belang behoudt.

2.2.6. De raadsvrouw van de verwerende partij bevestigt dat verzoeker effectief vertrokken is naar Turkije, waardoor hij geen actueel belang meer kan doen gelden bij de beslissing die volgt op zijn aanvraag om zijn verblijf in België te verlengen.

Met betrekking tot het aangevoerde morele belang wijst de raadsvrouw van de verwerende partij op de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat een moreel nadeel in het publiek procesrecht geen deugdelijk ‘rechtstreeks’ belang oplevert. Ook het louter uitlokken van rechtspraak over principiële betwistingen maakt *in casu* geen deugdelijk actueel belang uit, zo vervolgt de raadsvrouw van de verwerende partij. De thans bestreden beslissing gaat niet over een erkenning van de moskee zodat hieraan ook geen belang kan ontleend worden bij het huidige beroep.

De raadsvrouw van de verwerende partij is van oordeel dat er geen sprake is van een onredelijk tijdsverloop, dat hieraan alleszins geen belang kan ontleend worden en dat het loutere gegeven dat verzoeker is gezwicht voor bepaalde druk en beslist heeft om België te verlaten nog niet betekent dat het om een ‘onvrijwillige terugkeer’ zou gaan.

2.2.7. Samen met de raadsvrouw van de verwerende partij stelt de Raad vast dat de morele genoegdoening die verzoeker nastreeft geen rechtstreeks belang is.

Het grondrechtendebat over de godsdienstvrijheid en de vrijheid van meningsuiting dat verzoeker ten gronde wil zien gevoerd worden, kan niet als een voordeel worden beschouwd dat rechtstreeks verbonden is aan het verdwijnen van de bestreden weigeringsbeslissing uit het rechtsverkeer, maar enkel aan het gegrond horen verklaren van een middel, hetgeen niet als een rechtstreeks en actueel belang kan worden aanzien (RvS 8 december 2009, nr. 198.664; RvS 26 mei 2008, nr. 183.347; RvS 13 januari 2004, nr. 127.068).

Gelet op het feit dat er precies drie en een halve maand verlopen zijn tussen het indienen van het beroep en de datum van de terechtzitting, is er geen sprake van een onredelijk tijdsverloop tussen het indienen van het beroep en de behandeling ervan. Uit de stukken die de raadsman van verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd, blijkt voorts dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten éénmalig werd verlengd tot 6 april 2021 “*in functie van de organisatie van de terugkeer naar hun herkomstland*”. Verzoeker heeft op 5 april 2021 op eigen initiatief het grondgebied verlaten. Het belang gaat geenszins teloor door het tijdsverloop, maar door het tussenkomende vertrek van verzoeker naar zijn land van herkomst.

Ter terechtzitting geeft de raadsman van verzoeker aan dat er druk werd uitgeoefend om het Belgische grondgebied te verlaten. De raadsman geeft evenwel ook aan dat verzoeker de wetten van het Belgische volk wilde respecteren en dat hij en zijn echtgenote op eigen initiatief het grondgebied hebben verlaten. Verzoeker heeft dus zelf volledige uitvoering gegeven aan het afgeleverde bevel. Deze vaststelling volstaat als grondslag voor het verlies aan belang.

Waar de raadsman van verzoeker de Raad attendeert op het feit dat zijn cliënt familie heeft in België en in de toekomst graag zijn kinderen en kleinkinderen zou komen bezoeken, maar dat de bestreden beslissing problemen zou kunnen opleveren om in de toekomst een visum te bekomen, stipt de Raad aan dat dit belang louter hypothetisch is. De verwijzing naar een mogelijke nieuwe negatieve beslissing in de toekomst, een weigering tot afgifte van een visum voor familiaal bezoek, komt neer op een puur hypothetisch en derhalve onaanvaardbaar belang (cf. RvS, nr. 11.397 van 7 juli 2015 (c)). Het staat allerminst vast dat verzoeker geen visum meer zou kunnen verkrijgen in het kader van familiebezoek. Bovendien verschaft een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen titel om België terug binnen te komen in het kader van familiebezoek (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513).

De Raad concludeert dat de raadsman van verzoeker niet concreet aantoont welk materieel voordeel zijn cliënt thans nog uit een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan halen.

2.2.8. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het door eerste verzoeker werd ingesteld wegens het gebrek aan het rechtens vereiste actuele belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,
dhr. F. TAMBORIJN,
mevr. I. CORNELIS,
dhr. K. VERKIMPEN,

kamervoorzitter.
rechter in vreemdelingenzaken.
rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA